

CULTURA POPORULUI

FOAIE DE CULTURĂ ȘI DE EDUCAȚIE CETĂȚENEASCĂ
A SOCIETĂȚII „CULTURA POPORULUI”

ABONAMENTE ANUALE:

pentru săteni 30 lei
„ autorități 60 lei
„ întreprinderi financiare . . . 100 lei

APARE ÎN FIE-CARE DUMINECĂ

REDACȚIA: Telefon No. 405 ADMINISTRAȚIA: Telefon No. 186

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Strada Memorandului No. 21, în Sala Reduta

Calendarul Săptămânei

CATOLIC		ORTODOX	
1) Luni	Nicetas	7	M. Vasilev
2) Marți	Benedict	8	C. Teofilat
3) Mercuri	Octavian	9	40 Martiri
4) Joi	Oton	10	M. Codrat
5) Vineri	Gabriel	11	P. Sofronie
6) Sâmbătă	Buna Vestire	12	C. Theofan
7) Duminică	Emanoil	13	P. Nichifor

ADVENTISMUL

În urma războiului, pe lângă alte multe rele, poporul nostru, în unele locuri, s'a ales și cu rătăcirile credinței sale strămoșești. Din țări străine s'au adus peștii asupra satelor, și s'au ales asupra celor care rămaseră fără de preoți, niște propovăduitori ai unui nou creștinism, numit adventism.

Și, cu toate că știm că poporul nostru de veacuri a creștinat și păstrează credința în Dumnezeu, moștenită din strămoși, totuși, cu urare, trebuie să spunem că s'au găsit în unele sate oameni, cari să-și uite deplină credința creștină și, desprinzându-se de ceilalți creștini, să-și vândă sufletul. E drept că dintre creștinii cari au îmbrățișat această nouă credință sunt mulți străini, dar răul este că încetul cu încetul, rătăcirea tinde să cuprindă mai ales neamul nostru.

Liber este fiecare să creadă cum pofteste și să se închine oricum lui Dumnezeu. Această libertate a dat-o neamul românesc pe amănuntul țării sale oricărui locuitor. Și despre această libertate, care e în neamul românesc, s'au întotdeauna am vorbit și bine. Dar, aceia ce se dăruiesc adventismului, — cu toate sectele ce le cuprind — nu este o credință cum e în Dumnezeu, ci o răstălmăcirea rătăcirii a sufletului, prin care dușmanii răstălmăcirii de stat și ai neamului nostru, ca și ai altor neamuri creștine, urmăresc distrugerea Statului prin desființarea Bisericii și a Armatei.

Căci, așa numita nouă credință, adventismul, cu toate că propovăduiește și

unele principii creștinești, totuși, și mai cu osebire, propovăduiește alungarea preoților și nimicirea bisericilor, precum și desființarea armatei.

Sub forma celui mai bun creștinism, apostolii făcându-și căruța a se apropia de credința străbună, strecoară în mințile poporului următoarele două învățături, care stau la temelie adventismului, și anume:

1) *Nimeni nu are nevoie de mijlocitor pentru a se închina lui Dumnezeu, deci jos cu biserica și cu preoții, și*

2) *Nimeni să nu ridice arma contra oricărui om, deci nimeni să nu facă armata.*

Așa dar, atunci când sămănătorii acestei rătăcirii vor fi ajuns ca să amețească tot poporul românesc cu aceste idei, nu vom mai avea nici sfântul altar și nici sfântul drapel, care să ne mai ocrotească neamul, așa precum o mie de ani ni l-au ocrotit și în urma ni le-au mântuit.

Iată, prin urmare, unde țintește noua religie, și iată de ce nu putem avea îndeajuns cuvinte de îndemn pentru ca poporul nostru să nu asculte glasul făcărnic al acelor apostoli mîncinoși, cari, trimiși cu banii dușmanilor neamului nostru, încearcă să ne fure mințile ca apoi să ne piardă.

Credința ne-a ținut până acum printre atâtea furtuni ale sbuciumatului nostru trecut; credința ne va ține și de acum înainte.

Cine o pierde, nu mai e vrednic de acest neam.

Emil Vasillu

SCRISORI DIN BUCUREȘTI

București, 14 Mart.

Este sfânt adevărul că dacă ne-am cunoaște mai bine frații din vechiul Regat cu cei din Ardeal, multe neînțelegeri s'ar cruța și mult bine ar avea țara din strânsa conlucrare a tuturor. Din nenorocire însă nu ne cunoaștem decât părțile rele iar de cele bune nici că vrem să auzim. Este desigur o greșală, cu atât mai mare cu cât chiar cărturarii sunt acei cari o fac nesocotind adevărul, orbiți de-o ciudată patimă. Să fie vechiul Regat atât de rău cum este descris de unii cărturari ai Ardealului? Numi este dat mie să răspund la această întrebare ca să nu se spună că „trag cenușa pe turlă”. Eu voi căuta numai să arăt că ceea ce se cunoștea unii ardeleni sub numele de „vechiul regat” este o imagine cu totul greșită, că pătată în mod ușor, fără a pătrunde la temelie lucrurilor și faptelor.

Astefel cine n'a auzit vorbindu-se în Ardeal de „putreziciunea” și „destrăbălarea” Bucureștiului, capitala Țării Românești? Câte lucruri nu se povestesc! S'ar părea că Bucureștiul e a doua Sodomă, că în acest oraș al pierzării, viața de familie, cinstea, seriozitatea și moralitatea sunt lucruri necunoscute. Fiecare călător, întors la vatră, povestește lucruri nemai auzite asupra „aventurilor” sale, pictând un trist tablou. Ce să mai vorbim de streini mai ales unguri și sași, cari n'au cuvinte destule de aspre pentru a condamna „murdăriile” și „destrăbălarea” ce au văzut o și spre a vesteji purtarea... bucureștenilor.

Ei bine, fie mi mie permis să fac câte-va observații ca bucureștenii ce cunosc mai adânc lucrurile decât acești călători trecători cari caută să sature credințe greșite între românii din Ardeal asupra unui oraș vrednic, ce simbolizează totodată unitatea acestui neam, unde în sfârșit Regele și Parlamentul își au așezământul.

Există în București ce e drept smedenie de localuri de petrecere și destrăbălare. În ele veți găsi însă tot ce veți afla de bucureșteni. Vor fi pline aceste localuri de călători, mai ales moraliți sași și unguri cari, veniți după afaceri, profită că sunt departe de casă spre a se „veseli” puțin. Această veselie este în tovarășia femeilor pierdute cari în majoritate zdrobitoare sunt unguroaice și germane. În localurile de noapte veți întâlni în afară de această populație călătoare sau „flotantă” venită după treburi în Capitala Țării, un mare număr de streini stabiliți în oraș după războiu. Numărul acestor venetici se ridică la peste 100.000 oameni, în ma-

ioritate austriaci, ruși, evrei și unguri. Dacă la acest număr adăugăm peste 150.000 persoane cari compun „populația flotantă”, ne lăchiplăm ușor cine sunt clienții localurilor de destrăbălare sau petrecere.

Veți întreba desigur: dar unde sunt bucureștenii? Ei bine, aceștia sunt noaptea pe la casele lor osteniți de-o muncă supraomenească pentru a se putea hrăni în acest oraș unde scumpețea a ajuns de nerăbdat. Ziua, bucureștenii sunt prin birouri, lucrând cot la cot nevasta și bărbatul spre a putea întreține casa și copiii. Tramvaiele pline ducând la ora mesei și seara nenumărați oameni muncitori spre căminurile lor, copiii ce trez grăbiți spre școală, sălile Universității pline de studenți, liceele și școlile primare neîn-căpătoare pentru toți elevii, — dovedesc cealaltă activitate pe care călătorii răuvoitori nu vor că să vadă — *munca cinstită pentru trai și pentru învățatură.*

Nenumărate sunt așezămintele culturale ale Bucureștiului. Muze, pinacoteci, biblioteci, teatre bune. Ei bine în ele veți întâlni, aproape numai bucureșteni iar pe călători îi veți întâlni în dănciuguri, varieturi, berării, cafenele, restaurante de lux și cinematografe. De acolo culegeți datele asupra „destrăbălării” fără să se uite la bucureșteanul ce se strecoară grăbit spre casă privind cu dispreț la acești streini ce îi scumpește viața și îi ocupă locuința, pentru petrecerile lor nebunești.

Am făcut aceste mici observații asupra vieții Bucureștiului din zilele noastre pentru că este nedrept ca românii din Ardeal să nu cinstească după merit orașul ce a stat totdeauna în fruntea culturii românești, ce a avut o frumoasă purtare înainte de războiu și în timpul ocupației vrăjmașe, ce a luptat în sfârșit, pentru desrobirea fraților cerând cu țară războiul de întregre a neamului. Am voit totodată că, înainte de a începe „scrisorile din București” cari am de gând să le trimit regulat acestei gazete, să arăt cetitorilor că acest oraș departe de a fi o Sodomă, poate cu cinste purta numele de Capitală a României.

Iar în numerile viitoare ne vom ocupa de faptele mari ce se petrec în acest oraș și cari interesează întreg neamul românesc.

P. Bucium

GĂNDURI

Să facem pe cel mai mic să ne iubescă, iar nu să aibă frică de noi.

Puterea graiului

de Ion Simionescu
Profesor Universitar

Mai acum câte va luni în urmă, în trenul spre Vaslui, am plecat cu un colonel din armata română. Când călătorești, mai repede legi vorbă. Dela o nimic toată, ajungi la povestirea vieții. Așa fu și cu tovarășul meu de drum. În adevăr poveste. Acum vre'o cinci ani în urmă, în toiu războiului, nici prin minte nu i-ar fi trecut, că va ajunge colonel în armata română. Și era doar get-beget moldovan din ținutul Sorocci. Chiar numele îl arăta. Ca să ajungă din Caucaz unde se războia când a izbucnit revoluția până la Nistru, i-a trebuit nu numai vreme îndelungată, dar și curaj pentru ca să biruiască fel de fel de greutăți. Dragostea de țară i-a dat tărie. Sfântă este vorba, că sângele apă nu se face.

Plecase din Soroca de când era băiat de școală. Doar aceasta era și voia rușilor. Adevăratea pe copii, de mici, spre a-i duce, dragă Doamne, pe la școlile de la Moscova ori Petrograd, să-i facă să și uite de sătuleanul lor din Basarabia. Pe urmă ajungeau ruși, măcar că aveau nume curat românesc. S'a întâmplat cu colonelul din tren ca și cu alți mulți copii de moldoveni. La urma urmei, înfundată în cine știe ce colton din Rusia fără fond nu mai știau nici mamă să spună. Așa a ajuns ofițer în armata rusă vorbind numai rusește și uitând graful părintesc. Cel puțin așa îmi povestea el. Când a izbucnit revoluția era în Caucaz. Acolo aude că Basarabia a ajuns republică dintr-o dată și mai apoi s'a lipit de bună voie la România de care abia dacă auzise pomeneală prin școlile rusești. Și atunci s'a deșteptat în sufletul lui gândul de dușă, să sărute pământul țării slobozite din ghiarele rusului. Dragostea de sat, de țară, de părinți și rudele uitate, nu se stănsese de tot. Stătea ascunsă undeva într'un colț al inimii. Și s'a pornit moldovanul nostru la drum. Când a ajuns la Tiraspol era numai ștreng, așa de bine ce i-a mers prin Rusia. Dă să treacă podul de peste Nistru, dar e oprit. Incepe să spuie pe rusește, că e moldovan, că s'a întors în țara cea nouă, că vrea să rămâie la părinți, în satul lui. Degeaba. Grănicerul era Stan pășitul. Știa el că doar de dincolo de Nistru fel de fel de oameni cercă să vie spre noi. Unii trimiși ca să ne tulbure, cei mai mulți fugind de binele sovietic auzind că în țara noastră așa înapoiată în toate, cum e ponegrită, tot găsește liniștea și siguranța vieții, alături cu o bucată de pâine. Cu chiu cu vai, cercetându-i se hârțile ce le avea cusute în tunica ruptă, în sfârșit i s'a dat învoi-

rea să calce în țară. Nu-i venea să creadă! Basarabia lui era slobodă! „Pare că m-am născut din nou” îmi spunea cu lacrimi. „Îmi era rușine în sinea mea, că nu mă puteam înțelege în vorbă, cu fratele meu rămas plugar și cu mama aflată vădană și cu surioara ajunsă fată mare”. Dar repede învăță limba în cari i se cânta când era legănat. Nu i-a trebuit nici bucoave, nici profesor. Și a prins a grăi limba moldovenească așa de curată, în cât deodată, dela cele dintâi vorbe, eram sigur că e un colonel din partea locului, din Moldova de dincoace de Prut. Atunci mi-a fost dat să văd ce însemnează graul strămoșesc. Îl doarme altă limbă, dar nu poate să l stărbască de tot din inimă. Isbucnește ca și sămânța pe care omătul și frigidul o ține în pământ. De cum dă căldura, încolțește de se rădică ca o floare mândră din pașiștea plină. Acum, fostul ofițer în armata caucaziană, e fericit că poate comanda în limba moldovenească pe flăcării din România, frații lui buni pe care îi uitase că-i sunt frați, numai din pricina rusăului. Nu-i pomenise nici odată de ei, anume ca să i uite.

Din „Foaița Plugarilor”

DIN „POVISTEA VARȘII”

DE FRICA LUI DUMNEZEU

*Cine injură de cruce
Ca ea să se usuce.*

*Cine ntr'altă lege sare
Nici un Dumnezeu nu are.*

*Omul trebuie să cinstească
Legea lui cea părintească.*

*Cred'n Domnul, cinstind sfinții,
Cum te-a învățat părinții.*

*Binele de rău te scapă,
Să-l arunci chiar și în apă.*

*Dumnezeu când te ajută
Plumbul ți se face plută.*

*Munca când ți-o cauți bine
Și Dumnezeu e cu tine.*

*Cine n lene se târește
Dumnezeu îl părăsește.*

*Mergi, muncește, ca să ai
Și la un sărac să dai.*

*Dumnezeu două scări are
Să suie și să coboare.*

*Roagă te pentru oricine
Ca să ți dea și ție bine.*

*Scriptura și sfânta lege
De-andoasele n'o n'țiege.*

ANTON PAN

Unire în cuget și în simțiri

*Din țara Italiei primim din
partea unui frate ardelean, următorul
inimos îndemn la unire:*

Nori grei serăș olesc de-asupra vieții noastre. Liniștea sufletului nostru se distorbă prin vorbe grele și necumpenite și ca tot atâtea solii turburătoare sunt toate veștile cari ne încască azul. Ca un glas de trambiță de aramă și chimval răsunător străbate arțăgii cobelor sinistre doritoare de rele. Ele nu vreau nici înțelegerea nici dragostea de frați, ci vreau să răscolească din adânc toate patimile în valuri înalte ca talazurile mării.

Dece atâtea preocupări egoiste? Dece se distorb armonia sufletului nostru? Dece s'au împărțit frații Români, cari se doreau atâtea, ca două tabere într'o dușmănie ascunsă? Explicația se găsește foarte ușor și nu e tocmai năgul toare pentru sëmănătorii de vrajbă. În ziua de ieri, când eram despărțiti din cauza streinilor, fiecare român liber, de întâlnea un altul de peste Prut sau Carpați îl privea cu o dragoste înțelegătoare și dornică. Orice român rob, dacă primea o veste din vechea Românie o privea cu lacrimi în ochi și nădejde arzătoare.

Nu s'au schimbat niciuna din însușirile cele am avut întrecut și nici un motiv nu este pentru abandonarea și uitarea acelei frumoase și ținice iubiri, ce ne ținuse într'una câtă vreme eram despărțiti. Dar s'au adăugat ambițiile deșerte și s'a bătut vrajba politicianismului între oameni. S'a pornit întrecerea între noi și această nu se făcea prin emularea pe temelul însușirilor bune, ci prin discreditare și calomniare reciprocă. Această luptă ilegală a otrăvit și înrăutățit raporturile noastre.

Dar e vremea ca să părăsim acest isvor aducător de patimi, din care pentru noi nu rezultă nici un bine. Să ne întoarcem din nou la izvorul de apă vie și apăritor de moarte al scripțurilor române. Să trăim din nou viața feerică imaginată de sufletul nemuritor al poezilor noștri Alexaneri, Eminescu și Coșbuc. Să ne întoarcem cu față și cu sufletul spre cultivatorii științelor române și înaintemergătorii culturii noastre. Să învățăm multe dela dâșșii și să uităm vrăjmășia.

Cu încetarea certelor nu dorim să încete și critica și judecarea relor noastre multiple.

Aceste trebue să contribuim să le cunoaștem și să lucrăm la combaterea lor. Dar aceasta să nu însemne ceartă între frați. Căci din certele noastre comune, răul îl suferă neamul întreg și binele străinii. Trebuie să revenim la respectul autorităților morale și să introducem în viața noastră publică cultul constinței și superiorității. Demagogia deșantată trebuie oprită.

Deodată cu aceasta trebue să validăm dragostea de muncă și abnegația. Târnia unei clădiri nu o fac ornamentele, ci cărămida ce stă ascunsă în zid. Și ce mare rău e, că la noi toți doresc să fie ornamentele externe, șefii, directorii și deputații. Să ne trudem mai bine ca fie care să fim o cărămidă, neștiută dar puternică pentru țară.

Pilda altor neamuri încă trebue să ne fie un exemplu, cum să ținem laolaltă. Cât trebue să muncească un bărbat în Italia sau Anglia ca să ajungă o poziție! Fiecare persoană ajunsă în locuri înalte e o autoritate, având îndărăptul vieții o lungă activitate rodnică și nebanuită. Rareori oamenii fineri și cu experiența putne pot înainta ca la noi. Și totuși în țara noastră sunt oameni atât de neîndestulați. Sunt învățătorii îmbătrâniți în școală în Germania, cari în decursul vieții lor au ținut cu modestie și credință la pânea lor săracă. Și rareori se găsește între dâșșii vreunul care să nu fie scria cel puțin o carte în viața sa, pentru cultura poporului la care muncește. Această contribuție o poate da, socoate ca una dintre cele mai frumoase mângăieri ale vieții lor.

Să-i urmăm pe dâșșii și înfrățirea sufletelor o să vie desine.

Aurel Contrea

O veste bună

Direcțiunea Regiei Monopolului de Stat a luat buna hotărâre ca în urma ordinelor Ministerului de Finanță să anuleze dela 1 Aprilie, toate brevetele pentru debitele mari și mici de tutun. Se vor da alte brevete numai invalizilor și văduvelor de război.

Doritorii de a căpeta brevete trebue să se adreseze oficiului I. O. V. sau Direcției regionale R. M. S. din Cluj.

Deasemeni, lămuriri și îndrumări se pot căpăta și dela redacția ziarului nostru.

Creșterea în familie

A fi tată sau mamă e lucru mare, căci nici o demnitate nu se poate asemăna cu aceasta. Nici învățătorul, nici preotul nu pot să contribuie atât de mult la aducerea unui copil, cât poate să facă aceasta mama și tata. Și să nu uităm, că creșterea bună, ce o dau părinții copiilor lor nu e numai pentru limitarea conștiinței părintești, nu e numai pentru binele sufletesc și material al copilului. Căci avem în istoria omenirii nenumărate exemple, cari ne dovedesc, că un singur copil crescut bine poate deveni o binefacere nu numai pentru el și pentru familia lui, ci pentru toată națiunea lui, chiar și pentru omenie.

Pentru ca părinții să-și poată însă face pe deplin datoria de educatori ai copiilor lor, trebue să aibă cunoștințe ținice despre modul cum au să fie crescuți copiii. Iar cunoștințele acestea, cu durere trebue să mărturisim, lipsesc în măsură mai mare sau mai mică la foarte mulți părinți. Și mai dureros, că lipsa aceasta a cunoștințelor despre creșterea bună o găsim nu numai la părinții dela sate, dar, par'că în măsură și mai mare, la cei dela orașe. Lucru cu atât mai trist, căci cei dela orașe ar avea mai multă ocaziune, ca să-și poată însuși asfel de cunoștințe. Fetele, viitoarele mame, învătă carte mai multă, au și exemple mai bune, s'ar crede, înaintea ochilor la cei din familiile mai înalte.

Oricum, e o rușine, ca cineva să se priceapă mai bine la creșterea paserilor (găștelor) și a vitelor, — la orașe să priceapă mama mai bine, cum să se împodobească; decât cum să crească copiii. Oamenii cuminți judecă pe o mamă mai întâiu după felul cum și-au crescut copiii, căci acestea sunt adevăratele ei comoră, când au fost crescuți bine. Despre aceasta avem un exemplu foarte frumos dela Romanii cei vechi.

Cu vre-o sută trezeci de ani înainte de nașterea Domnului Christos trăia în Roma o văduvă stimată de toată lumea, Cornelia. Era dintr'o familie de boeri mari, dar rămânând văduvă cu doi copii s'a hotărât să-și întrebunțeze viața pentru creșterea cât mai bună a celor doi copii, Tiberiu și Gaiu Grachus. Într'o zi veni la ea o prietenă, tot din familie boerească. Prietena era foarte împodobită cu multe odoare: cercei de aur

cu petri scumpe, lanț de aur la gat și inele și brățare deosemena scumpe. După ce îi arătă Corneliei toate odoarele ei, o rugă să i le arăte și ea pe ale ei. Tocmai atunci veniau cei doi băieți ai ei dela școală. Luându-i de mână, îi prezintă prietenei ei zicând: „Iată odoarele mele!”

A și rămas cu nume în istorie pentru toate timpurile, căci și acum se pomenesc de Cornelia, mama Grachilor. Și vrednică de acest renume, pentru că și-a crescut pe cei doi astfel, încât ei, fiind mari, și-au jertfit cu drag viața pentru desrobirea oamenilor săraci din Roma.

Cea dintâi datorie a părinților e să caute a și cunoaște drepturile și datoriile ca educatori ai copiilor. Căci cel dintâiu gând, care trebue să stăpânească sufletul tatei și al mamei după nașterea copilului lor trebue să fie acela al creșterii lui. Căci copilul are dreptul să pretindă, atât după legile lui Dumnezeu, cât și după cele omenesci, dela părinții săi o a doua naștere. L-au născut întâiu truște, să l nască apoi și sufletește, făcând ca prin creșterea ce i o dau să-și dezvoltze mintea și inima lui să fie primitoare pentru tot ce e bun și frumos după învățătura Evangheliei Mântuitorului.

Strigături la horă

*Celța cu nasul lung
Duce de mâncat la plug,
Uitându-se pe răzoare
Varsă oala pe picioare.*

*Nevăstică ca a mea
Nu e în sat la nimenia,
Când îl pomenesc de furcă
Își ta șotul și se culcă
Și se învește cu sacul
Și doarme pân'o la dracul!*

*Cât ți-l lumea și vileagu
Nu te la cine ți-l dragu,
Ci te la un blestemat,
Care-i mai urât în sat.*

*Foae verde busuloc
Ja poțtiți flăcăt la joc
Și întindești hora mare
Din hotare în hotare*

Din istoria neamului românesc

Mircea cel Bătrân

de Victor Lazăr

II
În anul 1393, armatele turcești cuprinseseră și cea din urmă rămășiță a Bulgariei, capitala ei fu prefăcută în ruine și cel din urmă Domnitor al Bulgariei muri în închisoare. În timpul, cât sultanul petrecea ocupat cu un alt războiu în Asia, Mircea năvăli peste Dunăre în Bulgaria devenită turcească pentru ca să mai potolească expedițiile de jaf ale trupelor turcești de acolo. Nu trecu însă mult, și Sultanul Baiazet se întoarse din Asia hotărât să pună capăt domniei lui Mircea, ai cărui Români neli-

nișteau așa de mult stăpânirea turcească.

Cu o armată mare, Baiazet trecu Dunărea și începu să pustiască țara. Și Mircea își strânse oastea lui de țărani și boeri, dar față de mulțimea cea mare a Turcilor nu îndrăzni să dea luptă în câmp deschis, unde Români cu numărul lor restrâns ar fi fost striviți. El se mulțumi deocamdată să urmărească pas cu pas armata turcească, care își făcea drum prin pădurile uriașe de stejar, cari acoperiau pământul Munteniei, partea cea mai mare, dela Dunăre până se

întâlniau cu codri mănților. Neliniștind-o mereu, nimicind cete mai mici de Turci răzlețite după alimente, armata turcească suferi pierdi atât de mari, încât Baiazet se hotărî să treacă Dunărea înapoi. În drum spre Dunăre, Mircea nu slăbia pe Turci ba ajungând într'o câmpie mare mlaștinioasă se hotărî să atace întreaga armată turcească. Aici se dete o luptă mare, în care Turcii, parte cufundați în mlaștini, parte ucși de săgețile și paloșele Românilor, suferiră o înfrângere îngrozitoare, unde, după spusa unei cronici românești, au pierit „Turci fără număr”. Ce mai scăpă din ei a jurse la Dunăre, unde făcură șanțuri de apărare, din dosul cărora putură opri, după o altă luptă, trece Dunărea.

Această mare luptă s'a dat la Rovine, ceea ce însemnează mlaștini, pe cari unii istorici le

socotesc a fi fost în apropierea Craiovei, alții lângă Dunăre, ba istoriografu N. Densușianu pune lupta pe lalomșa. După felul cum a decurs acest războiu al lui Mircea, lupte mai mari au fost cel puțin două, așa că pot să aibă și unii și alții dreptate.

În lupta care s'a dat la Rovine, au pierit și doi principii sârbești, dintre cari unul *Marcu Craievici* e cântat în multe poezii populare de ale Sârbilor. Atât *Marcu*, cât și cellalt, *Constantin*, ajunseseră să fie supuși Turcilor și siliți să ia parte la expediția lor contra Românilor.

Cu toată biruința strălucită a lui Mircea, situațiunea țării era foarte grea și Mircea se convinse că numai el și cu Românii lui cu greu se va putea susține contra altor revrări ale poporului turcesc. De aceea el încheie, în postul mare al anului 1395 la Brașov un tratat de a-

lianță cu Sigismund, împăratul Germaniei și totodată rege al Ungariei. În acest act dat de Mircea, el spune, că de câte ori se va duce de aici înainte Sigismund în persoană contra Turcilor sau a aliaților lor, atunci și Mircea să meargă în persoană cu armata lui, și de nu se va duce Sigismund, ci va trimite numai armată, să trimită și Mircea numai armata lui. Mircea nu mai învoește, să dea alimente trupelor lui Sigismund, dar pe banii

Documentul acesta își are însemnătatea lui și pentru că dovedește, că bârfelile unor scriitori unguri, cari ziceau despre Mircea că e *vasalul* lui Sigismund, adică îi plătește tribut, nu sunt adevărate. După legile feudale ale aceluia timp, *vasalul* trebuia să plece în persoană oricând la război, îndată ce porunca suveranul lui. Vedem deci, că Mircea încheie acest

Cântecele bătrânești

Mă aflu într'un sat din Basarabia. Era într'o zi de septembrie pe sfârșit. Să serase, și în văzduh, că-torea un miros vag de liniștea uscată. Liniștea era plină, și numai rar de se auzea vre-un glas, lătratul unui câine.

Priveam cum soarele astătește, după coline detolate și învăluite în întunericul ce se ridica din. Nu mă gândeam la nimic, ori poate eram prea ficit că mă găseam pe pământ de curând desolat, pe un pământ așa mănios dar lăsat în pagina multă vreme.

Și atunci, auzii armonia lui cântec, întâi mai puțin, apoi din ce în ce mai puternic. Venea dela o casa vecini. Fiecare notă avea că picură insoțită de lacrimă stoarsă din duzi mari și inabuşite.

Am prins câteva versuri:

Ogorul meu e înfălănit
Și lumea plânge
Și soarele din astințit
Cu noi să stânga

Cântecul acesta, spunea zilele cele mai triste de neamului, de zilele în care nu mai puteam să ne găsim ogorul, căci dușmanii fugăreau când într'o parte și când într'alta, de zilele în care lumea plângând își riprea sângele sub lovirile de bici ale barbarilor.

Și m'am gândit cum va fi fost păstrat acolo în satul basarabean, cum va fi rămas ca o rugăciune, spus de atâtea ori în taina nopților lungi, în fața focului, când călugării nu mai e nimeni, când numai vântul se aude zăcând prin întunericul deasă — căci numai așa s'a păstrat pînă astăzi.

Și cântecul acesta mi-a adus aminte de tot trecutul poporului nostru, și de toate cântecele bătrânești. Astăzi, rar de tot de se mai aud asemenea cântece.

Ele sunt înlocuite, cu fel de fel de fabricații de armonie, ușoare și fără de simțire.

Și e dureros că le uităm pe cele bătrânești, și e dureros că cele de astăzi, făcute de anumiți oameni pentru a câștiga bani cu ele, și auzite prin iarmaroace și târguri se cântă și de către copii.

Când va veni timpul să înțelegem ce comoară să perde, uitându-ne cântecele bătrânești? când nu avem nimic de câștigat din cesti-lalte noi lipsite de simțire și uscate ca niște flori de hârtie.

G. T.

SOARELE

de VICTOR ANESTIM

II.

(urmărire și sfârșit)

Din ce e format Soarele. —

Ce e soarele? E un glob de gaze înflăcărate, dar e compus din multe pături de gaze diferite. Ce o fi în centrul Soarelui, nu putem să știm, dar putem să ne închipuim că acolo gazele ce compun Soarele sunt foarte apă-sate, foarte strănse. De asupra se află gaze sub înfățișarea unor nori, apoi, mai sus, de asupra acestori nori, flăcări mari roșiate, mai sus, cum e aerul care învălue Pământul, se găsește un fel de praaf, ce se întinde până la mari depărtări și care nu se vede decât numai cu prețelul întunecimilor totale de Soare, când Luna, trecând în dreptul Soarelui, îl acoperă cu totul. Atunci, ne mai fiindu și ochii orbiți de strălucirea Soarelui, poți să vezi acel praaf ce înconjoară acest astru și căruia astronomii îi zic *coroana*, fiindcă înconjoară Soarele de toate părțile. Se vad tot atunci și flăcările roșii de care am vorbit.

Tot ne arată deci că pe Soare e o căldură neînchipuit de mare. S'a socotit că e o căldură de 6.000 de grade. Când e căldura

din toată verii la noi și când curge sudoarea și depe fețele celor cari nu muncesc, avem o căldură ce trece de 16 sau 20 de grade. Ce trebuie să fie la 6000 de grade căldură! Deaceia totul pe soare nu e decât gaze, nori. Petele ce ne par negre sunt foarte luminoase, dar ele par întunecate numai pentru că părțile din jurul lor sunt prea luminoase. Se poate crede că petele sunt gaze puțin mai răcite, dar să ne ferească Dumnezeu să le avem aproape de noi, căci ne-am topi de căldură.

Stingere Soarelui. — A fost totdeauna Soarele așa cum e azi și fi va el totdeauna așa? Nu, asta nu se poate. După cum omul se naște, trăiește și apoi moare, tot așa e cu toate corpurile cerești, tot așa e și cu Soarele nostru. A fost o vreme când Soarele era și mai mare și mai luminos de cât azi, dar mereu s'a strâns, mereu s'a micșorat. Acum tot mai are putere, dar peste câteva zeci de milioane de ani, Soarele nu va mai avea putere, se va răci din ce în ce, nu va mai putea să dea căldura și lumina de astăzi. Se va face apoi un Soare roșu ca un tăciune, apoi va prinde un fel de coaje pe de asupra, se va răci cu totul, se va întuneca.

Dar ce vor face atunci oamenii? Oamenii, bineînțeles, nu vor putea să mai trăiască fără lumina și căldura Soarelui; pe măsură ce Soarele își pierde puterea, vor pierde-o și oamenii pe a lor. Când Soarele se va fi stins cu totul, de mult nu vor mai fi oameni pe Pământ. Dar Pământul tot în jurul Soarelui se va mișca mereu, căci tot Soarele va fi mai puternic decât el.

Pe noi nu ne privește însă moartea Soarelui, nici pe copiii copiilor noștri. E așa de îndepărtată această mare nenorocire, încât nu avem de ce să ne temem. Ei! câte prefaceri nu vor fi pe Pământ până la vremea aceea, câte nu se vor schimba!

Foaia

Cultura Poporului

să nu lipsească din casa nimănui.

Vorba bătrânească face un galben

Acu cica pe un om îl robise Turcii. Și-a stat el robit acolo timp de douăzeci de ani. Da' ce a făcut, ce-a dres, că după își douăzeci de ani a scăpat din robie și veria acasă. Da' el avea la dânsul 3 galbeni, cari erau toată averea lui, făcută în 20 de ani cât fusese robit. Ajunge la un sat. La o casă ce vede el, lumea adunată. Se duce să vadă ce-i? Când colo, era un moșneag, care, ca să-ți spun o vorbă cerea un galben.

„Măi, mare comedie, își zise omu'ceala; ia să i dau și eu un galben din toată sărăcica mea, să vad ce mi o spune.”

— La apa mare să nu te faci viteaz!

Și tace. Se gândeste omu'ceala și zice: „Măi, ia să i mai dau un galben, să mi mai spun o vorbă, că mie unu'mi a ajuns până acasă”. Și-i mai dă un galben și moșneagul îi zice iar:

— Mânia de seară, s'o lași pe a doua zi.

Omul după asta pleacă la drum. Mergă cât merge și numai iacă dă peste o apă mare, mare și tulbure. Da el știa să inoate. Și se pregătea să se arunce în apă să o treacă înot. Da' numai și-adeuce aminte de vorba bătrânului celuia:

„Doamne eu dădai un galben pentru vorba moșneagului celuia și mi-a zis că la apa mare să nu mă fac viteaz, ia mai bine să mai aștept, poate s'o trage incolo la vale.”

Și se pune jos, mai deoparte și prinde a mânca din traistă, ce avea. Cum mânca el așa, numai iată că venia un voinic pe un cal, de mânca pământul nu altceva. Cum ajunge la apă „știorbălc” sare cu cal cu tot și s'a făcut nevăzută. După puțin timp, a ieșit numai calul la mal inapo, iar omul îl prinse și găsi pe cal o pereche de desagi de piele chisă cu galbeni și scumpețuri, iar la șaua calului două pistoale.

„Măi, își zise omul, aista trebuie să fi fost hoț; acu vad, că n'am dat degeaba un galben pe o vorbă la moșneagul acela.

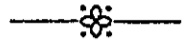
Și bucuos, încăleacă calul și pleacă, după ce se mai trase apa. Mergă și ajunge acasă noaptea târziu. Prubulește el cam uade era casa lui și intră în ogradă. Vede la fereastră lumină. Descalce și se uită pe fereastră. Da femeia lui rămăsese, când l'a robit pe dânsul grea și avea un băetan, acum flăcău în tot locul și numai bine atunci flăcăul se la.

„Ioti s'a și măritat”, își zise

omul cu ciudă și se duse la cal să ia un pistol să o impuste și pe dânsa și pe bărbatul său. Da pe semne Dumnezeu ia dat în gând ca să-l ferească de păcat, și și a adus aminte de vorba bătrânului celuia:

„Am ascultat de vorba cea dintâiu și bine mi-a priit; ia să ascult și de asta de-a doua și să-mi las mâna din sara asta pe mâine”. Și se duce la un frate a lui. Acolo află că acela i băiatul lui, iar femeia i-a rămas credincioasă și l'a plăns și a făcut pomenile toate și când află, omu'nostru, se umplu de bucurie.

Petru Gh. Savin

Cântarea României

(urmărire)

XXVII.

Lupta întârește pe cel slab și primejdia mărește pe cel tare. Tot lucrul are nevoile sale, așa și libertatea mulți vrăjmași are, pentru că ea este partea cea mai frumoasă din moștenirea strămoșească... Ca să păstrăm această moștenire, sau ca s'o luăm înapoi când ni s'a hrăpă, trebuie o mare stăruință și priveghere, jertfe necurmăte și o unire strânsă între oamenii de același sânge, astfel ca toți să stea pentru unul și unul pentru toți.

XXVIII

Mai odihnește-te pământe al luptelor!... precum luptătorul ostentă stă de răsuflă. Fruntea ta e plină de sudoare și de pulberea bătăliei... mai răsuflă puțin... căci ai dușmani mulți la număr... și soarta ta e o luptă necurmăta...

Fost'ai multe veacuri voinică ca pasărea văzduhului, până când o semînție iubitoare de coprindeți răvni după patria fecoară a libertății. Vulturul leg oanelor zdrobise lumea în ghiarele sale;... ca să te poată lua în brațe, fu silit a te lua de soție! Semînția pustiei cu semînția ce năvălise peste dânsa s'au amestecat... Acum libertatea mai bărbată, are arc și sabie spre apărare... Ascute-ți sabia ca fulgerul și încoardă-ți arcul, o țara mea... dușmanul se gătește și tu ești straja lumii!... Lumea te-a părăsit și s'a sculat asupra-ți; noroadele s'au legat între ele spre a te batjocori și a stinge dintre oameni pomenirea ta... O patria mea jertfește-te...

(Va urma)

at ca fiind ca și Sigismund veran egal îndreptățit. De alții îni în navigarea turcești făcute în Ungaria explică indelstul, pentruce Sigismund se lăsese de gândul socrului său Ludovic a preface Muntenia într'un principat vasal al regelui Unariei.

Inasă înaintea de încheierea tratatului cu Mircea, Sigismund trimise oameni în toată Germania apoi în Franța, Anglia și Italia să îndemne pe domnitorii și cavalerii acelor țări să trimită trupe cât mai multe, ca formând astfel o armată cât mai mare să bată și să alunge din Europă pe Turcii, acești dușmani ai creștinătății. Era vorba deci de un fel de cruciată nouă în contra mahomedanilor, cum fuseseră cele despre cari am amintit în istoria lui Petru și Asau și a lui Ioan Băneș, împărații români din nordul Dunării. Glasul lui Sigis-

mund a fost ascultat, căci armata creștină, nu avea să pornească contra Turcilor, se compunea nu numai din trupele germane ale lui Sigismund, la cari se alătură trupele din Ungaria, Transilvania (acestea în mare parte românești), apoi armata lui Mircea, ci și din mlaștile de cavalerii francezi, toți îmbrăcați și înarmați cu mare lux.

Armata creștină ocupă mai întâi Vidinul lângă Dunăre apoi pornind pe acest fluviu în jos înconjoară cetatea *Nicopote*, tot pe malul drept al Dunării.

În armata creștină nu era însă rânduială bună. Toți cavalerii, mai ales cei francezi, erau plini de fudulie și se uitau cu dispreț la celelalte trupe. Afară de aceea ospetele nu mai conțineau și bărci mari încărcate cu mâncări cu băuturi veneau mereu pe Dunăre. Cavalerii francezi se gândeau, cu toată vitejia lor, mai

mult la modă, cum să se îmbrace mai luxos, așa că nu e mirare dacă Românii, Ungurii și Slavii rădeau de acești cavalerii, cari aveau încălțămintea, vârfurile căreia se ridica peste o jumătate de metru în sus.

Abia impliniseră creștinii o săptămână la fața Nicopolului, și Baiazet se apropie cu o armată mare. Lupta de lângă acest oraș ni-o dăscie bavarezul Schiltberger, care luase și el parte la ea, spunând între altele, următoarele:

Mircea, voievodul Țării Românești, se duse cu învoirea împăratului Sigismund cu o mie de Români înaintea armatei ce Baiazet, ca să facă o recunoaștere. El auzi, că armata turcească se compunea din 20 de corpuri de trupă, fiecare de câte zece mii, cu totul deci nouă sute de mii. Armata turcească avea și tunuri multe. Mircea propuse lui Si-

gismund să-l lase să înceapă el lupta, că-i pricepându-se la război cu Turcii, va face ca armata lor cea mare să se împraștie și creștinii ceilalți mai ușor îi vor bate. Sigismund s'ar fi învoit bucuos la cele propuse de Mircea, dar cavalerii francezi nu voiau odată cu capul să lase pe alții să înceapă lupta. Au început dar cavalerii lupta, dar Turcii își îndreptară dela început tunurile mai ales contra caiilor, pe cari călăreau cavalerii, așa că aceștia se văzură pe jos. Ducele de Burgund, care îi comanda, voi să se retragă, dar căzu prizonier, mulți din cavalerii fură omorâți.

Veniră și celelalte trupe creștine, dar ele fură bătute și împăratul Sigismund fugi spre malul Dunării. Numai mulțumită lui Frideric de Zollern (Hohen-zollern), un strămoș al regelui nostru, putu scăpa pe o galere

(corabie) și cu aceasta ajunse la Constantinopol, care nu era încă turcesc. Toată armata creștină fugi spre Dunăre, mulți căzură prizonieri, între cari și mulți domni mari din Franța, Germania și Ungaria, mulți fură omorâți, (anul 1396).

Mircea, văzând nebunia cavalerilor, apoi curând după aceea și retragerea Ungurilor de la aripa dreaptă a armatei, trecu Dunărea înapoi cu armata lui, de care avea mare nevoie, căci știa că Turcii vor ataca din nou țara.

Victor Lazăr

CETIȚI
ȘI RASPANDIȚI
CULTURA
POPORULUI
CE TRĂEȘTE PRIN
VOIȘI PENTRU VOI!

ÎNTÂMPLĂRILE SĂPTĂMĂNEI

Din țară

Se vestește că M. M. L. L. Regele și Regina României, vor vizita în curând Clujul și unele orașe din Transilvania. Intreaga populație așteaptă cu mulțumire și mândrie zilele de sărbătoare când va putea saluta Craiul și Crăiasa pe pământul desrobit.

Incoronarea de la Alba-Iulia. Serbările de încoronare la Alba-Iulia se vor ține cum se vestește, în 15 August stil v. a. c. data intrării României în războiu.

Aniversarea a 50 ani de existență a Băncii „Albina”. S'au împlinit 50 ani de la înființarea celui dintâi institut economic românesc din Transilvania „Albina”, de istoria căruia se leagă și cele mai grele momente de luptă și rezistență a românismului contra contropirei vrăjmașe.

Să trăiască la mulți ani!

Prizonieri români în Rusia. Prizonieri în Rusia mai avem și acum. La Genova va fi vorba și de ei. Rușii vor fi poțiti să-i lase de acolo tar guvernul nostru să-i aducă fără amânare în scumpa lor țară.

Vânătoarea Regală. M. S. Regele Ferdinand, săptămâna trecută a luat parte la vânătoarea de la Scrobitea, localitate din vechiul regat.

Cultura națională. Casa de Educație națională din Timișoara, în fiecare săptămână își ține șezătorile folclorice pentru popor.

Repararea de locomotive. 500 locomotive stricate de ale țării noastre vor fi reparate de o firmă din Viena. Târgul se face acum și ca plată se vor da bucate; grâne și porumb. Mai avem încă 1500 locomotive cari stau stricate pe liniile căilor ferate din țara noastră.

Dela C. F. R. Copiii funcționarilor, ai pensionarilor și ai ofițerilor, acei cari au dreptul la reducere pe căile ferate, nu pot călători cu această reducere de cât până la vârsta de 21 de ani.

Unificarea salariului. La secretariatul ministerului de interne din Cluj, s'a început lucrările pentru ca funcționarii din toată țara să aibă aceleași lefuri.

Retragerea hârtiilor de 25 și 50 bani. Până la 1 Aprilie a. c. biletele de 25 și 50 bani, vor fi retrase din circulație.

Export de lemne. Exportul (egirea afară din țară) de lemne pentru Ungaria a început. Ungaria însă nu are destule vagoane pentru ca exportul să se facă și mai mare.

Moartea unui aviator. Săptămâna trecută o mare nenorocire s'a întâmplat la Iași. Pe când zbura pe sus aviatorul, căpitan Rostroschi, a căzut cu aeroplanul, găsindu-și moartea. I s'a făcut o înmormântare frumoasă.

Un flăcău se întoarce din Siberia. La ministerul de interne, s'a prezentat săptămâna trecută un tânăr sdrênțuit și a spus că se numește Vasile Popa, e de 19 ani și vine din Siberia unde, a stat șapte ani ca prizonier de război. El a cerut ajutor să se poată duce în Maramureș de unde e. A fost luat de ruși în 1915, când ajunseseră la Tisa. Il găsiseră pe drum copil de 12 ani, cu o căruță cu 2 cai. I au rechiziționat caii și căruța, și l-au luat și pe el. Vasile Popa, la încetarea războiului, a fost trimis cu prizonierii austro-ungari în Siberia la Omsk și la Tomsk, de unde a fost eliberat la începutul lui Noiembrie, anul trecut și repatriat împreună cu mai mulți ofițeri. Fostul copil, acum flăcău, a muncit prin fabrică, ca să poată trăi. Spune că în Siberia sunt încă prizonieri români, cari au fost eliberați, dar n'au cu ce să se repatrieze. Unii dintre ei s'au căsătorit pe acolo. Ministerul de interne a procurat tinărului repatriat imbrăcămintea necesară și i a înlesnit călătoria degeaba până la el acasă, lângă Sighet. Mișcat până la lacrimi, Vasile Popa a spus, plecând, că a aflat despre „mămuca” lui că trăește și că se duce la casa părintească, de unde a fost răpit cu 7 ani în urmă.

(Din „Unirea”)

Un ministru al Japoniei la noi. În București a sosit Conte Nishi, ministrul Japoniei la București.

O funcționară spioană. Domnișoara Margareta Tompa, funcționară la poșta din Brașov, a fost dată afară din slujbă pentru că făcea spionaj împotriva țării noastre. S'a dovedit că această funcționară era angajată de către biroul de spionaj din Debrețin cu 1000 lei lunar ca să spue toate știrile din telegramele de Stat ce ar interesa numitul birou. Ea a și dat două copii de pe două telegrame de stat.

La percheziția ce i s'a făcut s'a găsit o bucată de pânză pe care erau scrise cu cerneala, ce trebuie să facă, așa cum o învață biroul de la Debrețin. Această funcționară a fost arestată.

Inundații în mai multe locuri. Din cauza deșcheturii, în multe locuri din țară, apele au crescut așa de tare încât au eșit peste albi și au inundat satele și părțile mai joase din unele orașe. Astfel s'a întâmplat cu apele râului Krasna înspre Oradea și cu apele Jijei și ale Prutului înspre orașul Iași.

Mulți locuitori au suferit pagube destul de însemnate. În ultimul timp sosește vestea că și apele Dunărei au început să reverse.

Urcarea prețului vitei. Din cauză că în Banat au început a veni mulți negustori din Turcia și Egipt, pentru a cumpăra vite de care ei au mare lipsă, vitele noastre și au mărit prețul.

Acest fapt este un bine pentru săteni, dar e un rău pentru orașeni, cari vor plăti de acum mai scump carnea pentru hrana de toate zilele. Noi sfătuim pe săteni ca să se asocieze între ei pentru a vinde tot ce au de vânzare fără ajutorul mijlocitorilor și la orașe și la cumpărătorii din alte țări. În felul acesta ei vor opri pentru dânsii tot câștigul și nici viața nu s'ar scumpi înăuntrul țării.

Coroanele neschimbate. Ministerul de finanțe a luat următoarele dispozițiuni privitoare la coroanele neschimbate: orice posesor de coroane stampilate sau nu, este obligat a face o declarațiune la adresa Ministerului de finanțe la București indicând numele, pronumele sau firma, eventual instanța, domiciliul, Str. și nr precum și profesiunea precizând suma ce posedă și în ce fel de monedă. Având acestea declarațiuni Ministerul va ține seamă de ele la cota parte de despăgubiri ce va reveni fiecărui declarant cu ocazia lichidării conturilor cu Banca Austro-Ungară. Într-o cerere pot face mai mulți declarațiunile (timbru după fiecare declarant 1 leu 25 bani). Monedele declarate deocamdată nu trebuie depuse.

De peste hotare

Încercare de omorâre a patriarhului. La Constantinopol, a sosit preotul Papadaianis venind de la Atena, cu gândul să omoare pe patriarh. Preotul a fost prins când încerca să intre în palatul Patriarhului.

Curs de limba română la Roma. În urma stăruințelor societății române „Dacia”, s'a deschis un curs de limba română pe lângă universitatea populară din Roma.

Revoluția din India se întinde. În India, unde am anunțat mai înainte că s'a revoltat populația, acum această revoltă se tot mărește. Se spune chiar că este o adevărată anarhie în unele localități. Din această cauză, se anunță că guvernatorul (vice regele) Lordul Reading (evreu) ar fi fost silit ca să demisioneze din postul ce i-l încredințase guvernul englez.

Un obicei din Italia. O mămligă de 500 kilograme s'a făcut și s'a mâncat în un orașel din Italia. Și anume e datina în acel oraș ca în toată Vinerea din săptămâna cășlegilor să strângă la oaltă creștinii din oraș și din jur și mănâncă împreună această mămligă. Așa au mâncat o și anul acesta, dar nu goală ci cu câteva alte sute kilograme de ouă, brânză, jumări și pe urină au slobozit și câteva butoaie de vin.

TIPOGRAFIA

CULTURA POPORULUI

CLUJ—Str. Iuliu Maniu No. 6—CLUJ

Este inzestrată cu tot felul de mașini tipografice

Execută lucrări tipografice ca: Broșuri, ziare, reviste, teze, registre, circuli, afișe, convocări, cărți de vizită, bilete de nuntă ș. a.

PREȚURI IEFTINE

Banca Românească

SOCIETATE ANONIMĂ

Capital Social 160.000.000 lei

SEDIUL CENTRAL: BUCUREȘTI.

SUCURSALE:

Arad, Bălți, Brașov, Bazargic, Chișinău, Cernăuți, Constanța, Galați, Cluj, Ismail, Târgu-Mureșului, Oradea-Mare, Sibiu, Tulcea, Timișoara.

FACE ORICE OPERAȚIUNI DE BANCA

Banca Centrala

Pentru industrie și Comerț s. p. a.
Cluj, Str. Regina Maria No. 6-8
(Casele proprii).

Capital social Lei 50,000,000 deplin vărsat
Secția de Bancă :: Secția de Mărfuri

FILIALE:

Sibiu, Arad, Turda, Alba-Iulia, Hateg, Satu-Mare, Reprezentanți stabili în București, Kocsice, Praga și Viena

A APĂRUT

Drama „ARDEALUL”

Scrisă de colaboratorul nostru C. Cehan-Racoviță

În această piesă de teatru e descrisă toată viața plină de suferință a transilvanienilor. Se poate căpăta volumul trimetându-se prin mandat poștal suma de 3 lei prețul cărții; iar 1 leu 50 în plus pentru taxa poștei, recomandat.

Banii se vor înainta d lui Const. Cehan-Racoviță, Otel New-York Cam. 17 Cluj.